

Mlakarjev Janez, -- boljševik.

Odkar je Janez zopet doma, ni pri Mlakarjevih nobenega jedila, ki bi ne prišlo "prisnojeno" na mizo. — Tako moker je les, — stoka stara Mlakarica, — in tudi peče nima dosti vetr. Človek mora oslepiti v kuhinji od samega dima.

Dobro razpoložen pa je postal Janez vedno še proti večeru, ko so se oče in drugi člani družine vrnili po težkem dnevnem delu domov. Vse druge obede jim je fanta speka prasičjo pečenko, napravila potice tes sploh priredila tako pojedino kot da je kak krišt, poroka ali sedmica, že takrat niso bile njene oči celo dan suhe. Takrat pa se ji je vsaj vse dobro posrečilo, tako dobro, da je bil fant drugi dan na smrt bolan od preoblike dobrih stvari.

Seveda, takrat ni bil dim, ki ji je privabil solze v oči. Bile so solze veselja. Sveti mati moža, kako bi človek ne jočal od veselja, ko se je vrnilo dirago izgubljeno dežeto zopet domov, ko niso skozi štiri dolga in strašna leta ničesar vedeli o njem kot to, da živi v dedi dijiji, tako divji, da človek komaj izgovori njenome ime. Na čisto drugi strani sveta je bil njen Janez, — tam v Aziji, ki je skoraj desetkrat tako daleč kot cesarski Dunaj. Najprvo so ga ujeli Rusi in poteta jo šel na Kitajsko in od tam zopet k Rusom. Kitajei, — tako je zitala Mlakarica nekoč v menini koledarju, so pogarjali rmenne barve, poševnili oči in žolgil kit. Kite nosijo tudi možki, zavživajo na pasje repe in črve. Oni drugi, Rusi, ti se počti krištiani, in vendar ne pravi. Imajo celo svojega posebnega papeža, ki pa ne stanni v Rimu. Jeden, moj Bog, kaj jedo ti najraje? Svečenik je lojal! Pri tem pa neprestano piše vodko. Tega sicer ni čitala Mlakarica v nobeni knjigi, a je izvedela od drugih ljudi. Raditev pa je tudi vse še bolj trdno vršila. Ni bilo prav nječudnega, da je ob povratku izgubljenega sina spekla prasičjo pečenko ter napravila potice. Pri tem pa so ji neprestano tekle solze po liu na vzdol. Solze veselja....

Še nekdo drugi je imel takrat vodo v očeh; — bil je stari Mlakar, katerega ni še nikdo preje videl jokati. Niti takrat, pred štirimi leti, ko je Janez, njegov edinec, jemal slovo. Tudi sedaj si je hitro izbrisal neumno vodo iz oči, da bi ga kdo ne vidi emeriti se. Potem pa je trdno stisnil Janezu roko ter rekel: — No, da si le zopet doma... To je bilo vse. Za Mlakarja, ki ni rad občačil svojih čustev v besedi, je pomenujalo to dolg govor.

Mežnarjeva Rezika se pa ni sramovala svojih solza. Mogoče niti vedela, da so ji tekle solze v potokih po rdečih lichenih navzdol, ko je tekla Janezu nasproti. — Janez, moj dragi Janez, — je rekla. Janez je bil njen fant, a v drugačnem smislu kot za Mlakarico. Janez je namreč obljudil Rezik "večno zvestobo", vsaj za toliko časa, dokler se ne vrne iz tujine v svojo tiko domačo gorsko vasico.

Tako je bil Janez zopet doma. Že štirinajst dni. Srečno jokanje Rezike se je izpremenilo v odporno smecjanje in malobesedno veselje starega Mlakarja v gostobesedno prokljinjanje. Čeprav je stari Mlakar svojo ljubezen v svojih čustvih v besedi, je pomejalo to dolg govor.

Njegova žena pa se je jokala. Ker pa niso bile to solze veselja, se jih tudi ni sramovala. Govorila je nekaj o mokrem lesu in cdimu, a vendar prismodila skoro vsako jed vsled bridekoga srčnega jada.

Bilo je pa res vredno joka, smerha in prokljinjanja, če je človek gledal, kaj je Janez počenjal. To se pravi, — on ni ničesar počel. Valjal se je zjutraj leno po postelji, ko se bili vsi drugi že davno na delu, postopal nato po cestu ter pripravoval vsakemu, katerega je srečal, dolge povesti, o katerih ne vedo ljudje nikdar, ali so smešne ali resne. Če slučajno je srečal nikogar, ki bi ga hotel poslušati, je poiskal svoje poslušalce v gostofni. Pogosto je šel tudi ven na poje ter gledal ljudi.

(Konec prihodnjih.)

Vlada ljudstva ali vlada generalov!

Dosedaj smo govorili o pravicah prebivalstva v posameznih pokrajinah. Nastane vprašanje, kaj in kako bodi s centralno vlado? Pri tem nastane tudi vprašanje, kje naj bo centralna vlada. Danes je v Belgradu. Mislim, da pri nas ni človeka, ki ne bi že misil o tem, ali je Belgrad pripravno središče? Eni s otudi za Zagreb, drugi za Sarajevo. Povod pa se navadno uveljavlja pomisliki in navadno tudi tehtni Amerikanec so svoječasno vprašanje rešili zelo enostavno: Sezidali so svoje glavno državno mesto Washington novo. Mi nismo Amerikanec, zato najbrž kaj podobnega nismo v stanu izvršiti.

Verjetno pa je, da ostane Belgrad sedež osrednje vlade. Samo to je nujno potrebno, da Belgrad enkrat pošteno pometemo in sčistimo od tiste neznanške smrdljive nesnage balkanske politične in socialne sfere, ki se je tam napoklicila.

Kako torej si mi mislimo centralno vlado? Predvsem smo tu za nacelo, da izvršilna moč tudi ne sme biti v roki enega samega, temveč v kolegijskih oblastnjih. Pa tudi tukaj re sene biti izrečena zadnja beseda. V vseh upravnih poslih imej zadnjo besedo izvoljeni parlament, kjer in kadar se mu to zazdi potrebno.

V zadnjih dveh letih smo doživeli že toliko ministrskih in vladnih kriz, da se mora vsakemu zdeti potrebno, da se vladna oblast ne-kako stabilizira. Danes živimo prav po balkansko v tem pogletu.

Zazidi se to ali ono naprimer kakšnemu srbijskemu politikarstu (saj beremo vsak dan temne zgodbe o podvjetjih Proticev, Davidovićev itd.), in izzove se kriza. Par gospodov se potem pogaja o sestavi nove vlade, cele mesecu gihajo med sboj, da imajo vodilni uradniki v ministerstvih priliko kriasti, goljufati in delati nered vsake vrste.

Potem se končno gospodje poglihajo prav po balkansko in vlada je zopet tu. Pa nihče ne ve, če ne bo že jutri kakšen general tam za dvor skim plotom tako in tolkokrat kihnil, da se vlada znova vzemirilo in zopet pade v krizo. Vse te večne krize niso prav nič drugega, kakor počep posameznikov, priti do moči in korita. Kaj ljudstvo, kaj država: gg. Protic, Davidović ali Pribičević so prvi gospodje! Dvor in generali pa se zadovoljno posmehujejo tem grdim igram in intrigam. Zekaj čimbolj molči ljudstvo, čimbolj se posamezni predstavniki strank prepričajo med seboj, tembolj raste moč dvora in generalske stranke. In če mal obolj natanceno pogledamo v ozadje, bomo videli, da imamo poleg oficijelne še eno drugo vlado — vojsko. Bela ali črna roka — katera ima premoč med generali! Pri tem vladajo vsi močni ljudje, samo ljudstvo in njegovi zastopniki ne!

Tem neznosnemu stanju bi se mogli najboljše izognuti na način, da parlament voli vlado za gotovo dobo in da bi moral biti vsaka pokrajina pri tem zastopana z najmanj enim članom. Pri tem bi bilo parlamentu na prostodano, da mora izvoliti v vlado ljudi, ki jih smatra za najspodbujnejše, torej tudi ljudi, ki niso njegovi člani.

Taka vlada bi seve moralata takoj odstopiti, kakor hitro bi to zahvalovala večina parlamenta in po vseh novih izvršenih volitvah. Vsi člani vlade bi morali biti enakopravni in njen predsednik naj bi državonapravno ne imel nobenega izjemnega stališča. Seveda je takšna vlada lahko tudi politično odgovorna, toda res le v političnih vprašanjih, med tem ko bi pri vprašanjih zgolj upravnega značaja, ne bila vezana izvajati konsekvene in stavljati vprašanja zaupanja. Vendar bi se moral apolitično vprašanja reševati v skupnih sejah vlade in v vsak član vlade bi upravičen vmešati se tudi v zadeve svojih kolegov.

Kakšna ministrstva so neobhodno potrebna. Zadoščala bi naslednja: Za zunanje zadeve, za justico, za vojno, za finance, za industrijo in trgovino, za poljedelstvo, železnice in pošto, za socialno skrbstvo, za javno dobrobit in šolstvo.

Vrhovni vladar države, ki ima pravico vločiti se v vse stvari, budi izvoljeni parlament! Senata ali višje zbornice ne potrebujemo!

Vlada pa mora strogo spoštovati državne in pokrajinske ustave in naj ne sme ukreniti ničesar, kar bi prebivalstvo vzemirilo. Parlament budi njen zapovedovalec v vseh notranjih in zunanjih zadevah. Parlament budi vodljavec državnega ugleda nazven: o sklepaj podgovode s tujimi državami, odločaj o vojni in miru in razpolagal z državno brambo. Varuje naj enotnost države napram posameznim pokrajinam; skrbi naj za mir in red v državi in garantiraj za vse, kar pokrajinam in posameznikom priznava ustava države. Edini parlament sklepaj skupne postave in državne odredbe in nadzoruj izvedbo istih. Sklepaj o letnem državnem proračunu in nadzoru državne finančne. Parlament nadzoruj državno upravo sploh. Sporazumno z ljudstvom naj izvaja kontrolo nad uradništvom in posameznimi posnagom javnega skrbstva. Predlagaj ljudstvu potrebne spremembe v ustavnih določbah itd.

Tako bi res vladali demokratično in ljudstvu bi bile garantirane vladana država biti le republiška vladavina. To državno obliko vladavina država biti le republiška vladavina. To državno obliko potrebujemo tudi zaradi bodočih dogodkov, med katerimi vidimo tudi spojitev z bolgarskim narodom v eno državno telo. Vsak centralizem, vsako pojačevanje monarhične državne uredbe le pomnožuje težave na poti do tega najnovejšega ujedinjenja.

Izdajstvo pri Carzanu.

Že vrsto let živimo v nepretrgani verigi historičnih dogodkov. Vestni zgodovinarji si zabeležujejo datum za datum, a ne vedo, kateri je važnejši, dalekosežnejši, udomneši. To pokaže šebole hodočest, ki jo ti dogodki oblikujejo, kakor umetnik, sestavljajoč mozaik, kosec za kosec, navidezno brez reda in smisla, le za pestrostjo težje in presenetljivajoč, a koncem končev vendarle stvarajoč po tajnem, zavedno trdnen načrtu. Tudi naša skupaj z onim, s katerim imata veselje. Tudi ni zvezan, za čas in večnost, temveč toliko časa kot se mu ljudi. Prosto ljubezen je imenoval to. Za nared pa mora skrbeti država.

Moj Bog, potem ne bo terha človeku niti plačevali alimentov, če se mu kaj človeškega pripeti, — si je mislil mladi hlapce v vselem razburjenju. Tega pa ni rekla naglas, kajti dobro je vedel, kako strogo paži stari Mlakar na pošteno življenje v njegovih hišah. V tem oziru ni razumel Mlakar na nobene šale. Že s svojo "prosto ljubezijo" se je vsem zamenjal. Mlakarica je zakričala: — Za božjo Kristovo voljo, Janez, kaj pa čenčen! in Rezika, ki je prišla na obisk, je skočila pokonec ter rekel: — Če tako neumno govorim, pa zatem raješ domov. Da, skrivna zaljubljenost, to je Rezika še trpela, a prosta ljubezen je potem niti poroke, no v takem stiku si Janez lahko izbere kačo drugo. Vsa jezna je odhitel.

Bilo je pa res vredno joka, smerha in prokljinjanja, če je človek gledal, kaj je Janez počenjal. To se pravi, — on ni ničesar počel. Valjal se je zjutraj leno po postelji, ko se bili vsi drugi že davno na delu, postopal nato po cestu ter pripravoval vsakemu, katerega je srečal, dolge povesti, o katerih ne vedo ljudje nikdar, ali so smešne ali resne. Če slučajno je srečal nikogar, ki bi ga hotel poslušati, je poiskal svoje poslušalce v gostofni. Pogosto je šel tudi ven na poje ter gledal ljudi.

ci še leto kasneje na ludobno interpelacijo poslanec Wolfa, Hartla in tovaršev silno nerad priznal "ta naravnost verjetni dogodek". Češki podlistkar poroča zdaj, da so bili glavni kriveci tega avstrijskega maledija slovenski nadporočnik dr. Ljudevit Pivka in češki častniki Jirs, Kohoutek, Zelený, nadređnik Mlejnek in Kačič, desetnik Maleinek ter dva pešaca, ki ju ne imenuje.

To drugega dne je trajal boj, ko je končno prišel za nami k italijanom. Tudi tudi dr. Pivko. Topovi so grmelji in rušili avstrijske zake, trume italijanov so prihajale na pomoci. Oddelki italijanskih vojakov so sledile udare, so nas le radovedno ogledovali, namesto da bi bili pobrali sadje naše tri mesece trajajoče, nadvse naporne in nevarne delavnosti.

Z bolestnimi čustvi smo odhajali v Italijo, da bi oni z lastno silo nadaljevali svoj upor. Kaj je korigalo, da je bil italijan, general degradiran in poslan v pokoj! Avstrija je potegnila od Soče svojo vojsko na tirško fronto in ves naš napor je bil uničen.

Doma so nas proglašili za veleizdajalce, ker pri italijanu ujetnikih so našli naše mape. Soprog dr. Pivka so aretirili in jo vrgli v ječo za 6 mesecov. Šele na intervencijo poslanca Stibernega so ji ječo nekajko olajšali. Trikrat so nemški poslaneci v državni zbornici interpelirali zaradi nas ter napadli naše "nerodljubno" vedenje; medtem pa smo mi v Italiji pripravljali nove podkope svojim tlačiteljem.

Vsak udeležence se bo rad spominjal veseli trenutkov našega skupnega življenja, ko smo dokazali vzajemnost in edinstvo češko-jugoslovensko, ko smo si prisegali da hočemo braniti tudi v bodočem kmetiji iz vzhodne Češke. — Mlejnek je že junija spremeno svojo svobodo proti škodljivejem, notranjim in zunanjim, ki dele razbiti ono, češki niso pomagali građiti.

Tako je zaključil major g. Jirša svoje pripovedovanje. A doslov? Poveljništvo II. praporja 39. pešpolka legionarjev je vložilo že lažni v jeseni predlog da je treba dr. Pivka odlikovati. Doslej še ni došla rešitev. Naj o torej posvečena slovenskemu junaku in njegovim češkim tovaršem vsaj ta skromna spomenica! —

Tako piše Miloš Čtrnacty.

Severova zdravila vzdružujejo zdravje v družinah.

Držite ta liniment pri roki.

Kadar trpite na reumatizem, lumbagi, sciatični, neuralgični, bolečini mišicah, otruvljeni členki, krehli in drugih zunanjih bolelinah, rabite samo

Severa's Gothardol

(prej Severa's Gothardol) na mesta, kjer je boležina, in ste lahko pripravljeni, da vam bo kmalu odleglo. Ta zanesljivo dozajnili liniment je bil rabljen skoraj deset let z največjim in zadovoljivim uspehom za odvisne lokalne bolezni. Naprodaj v vseh lekarjih.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR-RAPIDS, IOWA

Rad bi izvedel, kje se nahaja: FRANK PRUNK in FRANK FUK, oba doma iz Britofa ali iz Vrem na Krasu, JOHN PRIMC, doma iz Zarečja, ter ANTON SAMSA, doma iz Starje Sušice, Urbanov. Prosim rojake Širok Zdrženih držav, ako kateri in ve za njih naslove, naj mi blagovoli naznamenit, za kar se že vnaprej zahvaljujem, ali pa naj se sami oglašijo na moj naslov: Frank Srebot, v Glaviano Store, Ludlow, Colo.

(12-16-11)

Isčem rojaka JOŽEFA FELICIJANA, doma iz Rovščišč Št. 11 pri Studencu na Dolenskem. Pred osmimi leti je bil v Clevelandu. Pri odhodu od tu je reklo, da gre v New York, a pisal ni od tam niti. Stariši so mu pomrli v starem kraju in zato mu imam več važnih stvari za povedati. Cenjene rojake prosim, ako kateri ve za njegov naslov, da mi ga naznamenit, ali naj se pa sam oglasi, če boste te vrstice. — Anthony Felicijan, 2109 St. Clair Avenue, Cleveland, Ohio.

(40-16-11)

Kie se nahaja IVANA CERAR? Pred par mesecih je prišla iz starega kraja v Cleveland, Ohio. V Glasu Naroda sem bral, da je iskala svojo mater. Janož želi izvedeti njen stric Valentijn Podbelšek, doma iz Krajnega Brda, fara Krašna. Če kdo rokova za za njen naslov, prosim, da mi ga sporoči, ako pa sama boste te vrstice, naj se oglasi svojemu stricu Valentiju Podbelšek, Box 115, Linton, Ind.

(16-19-11)

Odbor.

WSS WSS WSS WSS WSS WSS

